

Cesta na Ostrvu

Je čas Vianoc a po dňoch plných vianočného maškrtenia a ničnerobenia nás neposedných začínajú tlačiť teplé domáce papučky a cítim, že aj tepláky. Chcelo by to poriadnu obuv a pár správnych ľudí. Po krátkom telefonáte je plán ukutý, stačí sa pobaliť a vydržať do zajtra. Ani skoré ranné vstávanie a cestovanie za dobrodružstvom nás neodrádza.

Vo vlaku si vychutnávame posledné minúty príjemného tepla, po pansky o pol deviatej vysadáme z TEŽky v zložení Betka, Janka, Peťo. Od zastávky Popradské pleso a pokračujeme asfaltkou k horskému hotelu. Počasie je príjemné, viditeľnosť výborná a tak si môžeme vychutnávať krásu týčiacich sa vrcholov a pohľad na zasnežené štíty našich veľhôr. Peťo ako správny okeciavač využíva každú, aj tu najmenšiu, prestávku a predstavuje nám jednotlivé vrcholy a potí rady o tom, ako sa pohybovať po horách. Rady si berieme k srdcu a sme mu za ne vďačné (odvaha nič netušiacich, pozn.prekl.) Asfaltka vinúca sa lesom nás privádza priamo k horskému hotelu a zamrznutému Popradskému plesu. Po krátkej zastávke na chate s vynoveným samoobslužným pultom a osviežením vo forme teplého čaju a studenej kofoly zapíname piepsy a vyrážame pred chatu. Dvaja experti smerujúci v plnej zimnej výstroji pod Vysokú sa sťažujú Peťovi na nespravodlivosť: ako to je možné, že oni nemajú so sebou ani jednu ženu? Ich druhá otázka tiež pobaví: načo sú nám tri lopatky?

Začíname stúpať po červenej značke smerom do sedla pod Ostrvou. Chodník je zasnežený a zľadovatený, vďaka čomu si niektorí z nás vyskúšajú tanečné kreácie. Po chvíľke sa Peťo zastaví, zahlási, že je to na mačky a hneď ich aj vyberá z vaku. Niekedy by sme chceli vedieť, čo všetko v tom vaku nosí. Nasleduje krotenie besných mačiek, čo nám trvá hodnú chvíľu, no zvládli sme ich. S mačkami na nohách a s motýčkami v rukách pohyb je po snehu omnoho pohodlnejší, no hlavne bezpečnejší. Pomaly postupujeme a priebežne upravujeme neposlušné mačky. Lano ostáva v pohotovostnej polohe v ruksaku.

Cestou hľadáme v našej blízkosti kamzíkov, no zatiaľ je po nich len stopa jedného druhu. Ako nás Peťo poučil, veľká sviňa rohatá učí svoje malé rohaté prasiatka, ako zdobiť turistické chodníky biologickým materiálom. Isté je, že ak sa ten materiál nachádza tu, niekde nablízku isto bude aj jeho majiteľ, len trochu trepezlivosti. Ani sa nenazdáme, prvý cieľ našej výpravy je na dohľad a hľa kto nás v cieľi víta, pôvodný majiteľ bio materiálu. Po spoločnom vrcholovom (alebo sedlovom?) fotografovaní sa púšťame do občerstvenia a opakujeme si názvy vrcholov v dialke. Z Tupej k nám pomaly zostupuje štvorica poľských nadšencov a v dialke v centrálnom žľabe na Vysokej päť malých chrobáčikov zdoláva jej vrchol. Po zbalení, kontrole mačiek a posledných vrcholových záberoch sa vydávame na cestu ďalej po zafúkanej magistrále, vrcholy si nechávame na inokedy.

Cestu nám spríjemňuje opäť koza rohatá, ktorá sa rozhodla, že nám ukáže ako sa po tvrdej snehovej kôre chodí profesionálne. Ostatné jej kámošky nám venujú iba letný pohľad a nenechávajú sa vyrušiť pri prežúvaní. Akurát sa ticho tešia, že majú prešliapnutú stopu v naviatom snehu. Je to aj jasná správa pre rysa, že tu nemá chodiť na lov.

Čas beží a slnko začína pomaly, no isto, zapadať. Zastavíme na malé občerstvenie a dávame dole mačky, ďalej to vraj pôjde aj bez nich. Cestou dole nás čaká zábavka z obrovských kameňov, kosodreviny a bzučiaceho potoka, miestami poriadne zľadovateného. Navyše Slnko uloží za horizont aj svoj posledný lúč a nám musia opäť postačiť lúče čeloviek. V tomto teréne a za týchto podmienok nám nie je všetko jedno, no humor nás neopúšťa. Šmýkalka po zľadovatenom potoku pod kosodrevinou s čelovkou na hlave našu náladu pozdvihne a my sa máme chuť opýtať, či sa nevrátíme kúsok vyššie a nedáme si to ešte raz. Po hodine a pol hry na preliezačkách dorazíme ku lesu, vypneme piepsy a naše dobrodružstvo pomaly, ale isto končí. Zostupujeme do Vysných Hágov, stihneme akurát Peťovi vrátiť výzbroj, rýchlo sa rozlúčiť a utekať do druhého cieľa : na zastávku električky. Cestou domov rozoberáme zážitky dňa a sme spokojné, že sme opäť ďalší deň strávili v prírode a zažili príjemné, no aj adrenalínové pocity, ktoré v nás dlho zostanú.

Janka a Betka (jaziková koretúra: Peter)